

Pozdrav od otce arcibiskupa Karla Otčenáška

V prosinci minulého roku jsem pana arcibiskupa poprosil, jestli by v nějakém krátkém pozdravu pro tento časopis nevzpomenul na naše společenství mládeže a na jilemnickou farnost. Protože se ale krátce po našem rozhovoru musel odebrat do nemocnice, obdržel jsem dopis příliš pozdě na to, aby se dostal do předvánočního čísla. Proto alespoň část dopisu otiskujeme nyní:

„Posílám všem pozdrav z Fakultní nemocnice v Hradci Králové. Rád na Vás všechny pamatuji v modlitbě i zde. Vzpomínal jsem zvláště před jeskyní Panny Marie v Lurdech, a potom také v Římě, když jsem se mohl aspoň částečně zúčastnit návštěvy biskupů České biskupské konference „Ad limina“. I když jsem tam byl necelé tři dny, mohl jsem dvakrát zažít setkání se Svatým otcem Benediktem XVI. a vyprosit si od něho apoštolské požehnání i pro Vás všechny – to Vám rád předávám...“

*arcibiskup Karel Otčenášek, emer. biskup královéhradecký
- luš -*

Trocha humoru...

..NA TO NÁS UŽIJTE

Zemře pan farář a přijde k nebeské bráně. Zatluče na ni. Svatý Petr pootevře a říká: „Musíte chvíli počkat.“ Tak se tedy posadí na lavici před bránou a čeká. Za chvíli přijde k nebeské bráně autobusák Pepa. Taky zatluče a svatý Petr hned otvírá a říká: „Pojď dál.“ Ted' to však ve faráři zavřelo: „Svatý Petře, jak to, že Pepa může jít hned, a já, osoba posvěcená a zasloužilá, tady musím čekat?“ Svatý Petr odpoví: „To máte tak, důstojnosti: Když vy jste v kostele kázal, tak všichni spali. Ale když tady Pepa jel s autobusem, všichni se modlili.“

Jde misionář po poušti a najednou se před ním zjeví lev. Misionář se začne modlit: „Pane Bože, dej tomu lvovi křesťanské city.“ A ten lev se postaví na zadní, sepne ruce a říká: „Děkuji ti Hospodine za jídlo, které ted' přijmu.“

Jste věřící?

- Ne, jsem ateista.

- Opravdu?

- Jako že Bůh je nade mnou!

Vavřineček vydává spolčo z Jilemnicka v omezeném počtu výtisků pro vlastní potřebu. Více se o naší činnosti dovíte na adrese <http://spolco.jilemnicko.cz>, kde jsou také k nalezení aktuální. Tento časopis je volně šiřitelný, pouze nás prosím o jeho případném kopírování informujte. -red-

SPOLČO

- *společenství mládeže*

Rok se s rokem sešel :)

a máme tu další číslo

Vavřinečka. Je to něco

málo přes dva

měsíce, co vyšlo

poslední číslo, ale v

našem okolí (a i u

mnohých z nás) se

změnila spousta

věcí - poslední číslovka

roku se opět zvýšila o

jedno číslo, venku zase

přibýlo „trochu“ sněhu,

... Co je však nového na

spolču? Mnoho věcí -

vzniklo tzv. spolčínko,

strávili jsme krásný

Silvestr, krásná a pro

nás poučná spolča a do

roku 2006 máme další

krásné plány - 3. ples

Vavřineček, diecézní

setkání mládeže, tra-

diční táborák u Lukšů v

Peřimově a mnoho

dalšího, o čemž Vás

samozřejmě budeme

informovat.

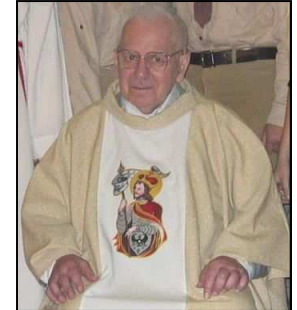
-red-

Výročí a vzpomínky P. Zemance

Rok 2005 už je dávno za námi, ale právě i s jistým odstupem je jistě na místě za mnoho věcí a událostí, které se v tomto roce staly, poděkovat našemu Nebeskému Otcí...

Uplynulý rok byl také významný pro P. ThDr. Václava Zemance, který děkoval Pánu za 80 let svého života, 55 let kněžské služby a 44 let v Jilemnici.

P. Zemanec se narodil v malém městečku Kopidl-

ThDr. Václav Zemanec

Narozen: 2. října 1925 v Kopidlně

Vysvěcen na kněze: 16. dubna 1950 v HK

V duchovní správě v Jilemnici: od 15. června 1961

ně, okres Jičín, a poté se stěhoval s rodiči a později i se sestrou nejprve do Prahy, pak do Poděbrad - odkud začal studovat reálné gymnázium v Nymburce. Tam jej učil náboženství profesor ThDr. Josef Batka, pozdější profesor církevních dějin v semináři v Litoměřicích. Ten o prázdninách podnikl studijní cesty k našim krajanům do USA a do Palestiny a o svých cestách pak i přednášel. Dovedl tak při hodinách ve škole opravdu zaujmout.

Po přestěhování s rodiči do Čáslavi se P. Zemanec setkal s profesorem náboženství otcem Petrem Mejsnarem, rodákem ze Studence, který si získal srdce svých žáků zájmem o mimoškolní činnosti. Věnoval se např. sportu, zvláště lyžování - to ovládal lépe než sám profesor tělocviku. Studentům ale také půjčoval náboženskou literaturu. Jemu vděčila řada pozdějších kněží za rozhodnutí pro službu v církvi, mezi nimi i P. Zemanec.

(dokončení na straně č.2)

(pokračování ze strany 1)

Kněžské svěcení přijal 16. dubna 1950 v Hradci Králové z rukou tehdejšího biskupa královéhradeckého ThDr. Mořice Píchy v seminárním kostele sv. Jana Nepomuckého, protože církev v této době již u nás nebyla svobodná a kvůli zása-hu státní moci nemohla určitě úkony, jako bylo třeba kněžské svěcení, vykonávat veřejně. Přípravná cesta ke kněžství byla už několik dní předtím narušena zása-hem Státní bezpečnosti, která zatkla několik představených a učitelů kněžského semináře včetně rektora a vicerektora. Přesto se 16. dubna, na kterého bylo panu biskupovi konečně povoleno udělit kněžské svěcení, osmnácti bohoslovcům roč-níku 1945 úspěšně skončila cesta přípravy ke kněžství.

Vyznání P. Zemance:

„Věřící člověk prochází životem posilňován pomocí Boží a to i v těch nej-těžších chvílích. Kněz ze svého přesvědčení má pomáhat svým slovem i modlit-bou a sv. svátostmi. To jsem viděl během svých studentských let na jednání jak obou profesorů, tak i na profesorech v kněžském semináři. Není to jen můj názor. Vzpomínáme na ně s vděčností, vždyť někteří z nich potvrdili to, v co věřili a nám předkládali, i utrpením v žalářích komunistického režimu: Dr. Doskočil, Dr. Burýšek, Dr. Hájek, biskup Otčenášek. Patří jim trvalá památka. Vzpomínky z pobytu v semináři se pojí také s našimi zpovědníky, kteří nás vedli obezřetně a moudře spolu s představenými upozorňovali na důležitost svobodného rozhod-vání stát se knězem. Není to snadné povolání a vyžaduje opravdovost a upřím-nost. Osobní prožitek víry jsem zažil při úmrtí svého otce v roce 1942, kdy nám byla oznámena jeho smrt ve vězení v Kutné Hoře. Jen modlitba a svátosti pomá-haly mě matce i nám překonat tento kříž. Mně osobně znovu pomáhal Ježíš, náš Božský mistr Ježíš Kristus, když jsme byli určeni k vojenským táborem nucených prací „na neurčito“, kdy nám bylo vyhrožováno, že budeme odstraňovat miny z východního Slovenska. Ale podle vůle Boží jsme vše přežili a mohli 15. ledna 1954 nastoupit do duchovní správy.“

- luš, JenLuk -

Vánoční spolčo u Toničky Hoffmanové

Po nekonečně dlouhém těšení na vánoční spolčo jsme se všichni konečně dočkali. Přišla sobota a s ní zasněžená ulice. V jilemnickém kostele se rozezněly hlas-y sboru Vavříneček. Po tom skvělém zážitku z rytmické mše jsme se v zamyšlení vydali směrem k chaloupce ve Zvědavé uličce. Nahrnuli jsme se všichni do tepla a uve-lebili se kolem vánočního stroměčku.

Žádný člen společenství se nevyhnul rozprávění o sobě a adventu. Téměř každé sdělení bylo něčím pozoru-hodné a zajímavé:-). Kromě vzájemného obohacování o životní zkušenosti jsme se pořádně nasmáli (až se ně-kdo i za břicho popadal). Mezi námi byli přítomni i kněží - Vítek Horák a Mirek Dítě. Během večera nechyběly modlitby, vánoční koledy, rozbalování dárečků a v neposlední řadě profesionálně zahráná scénka. Setkání se opravdu velmi po-vedlo a každý odcházel naplněn štěstím a radostí!

- JaDu -

-2-

Silvestr 2005/2006

Ticho noční vesničky prořízlo hlasitě odpočítávání a posléze bouřlivý potlesk vítající nový rok 2006!

Když v sobotu 31. prosince vystrčil P. Mirek hlavu z mříčenské sakristie, mu-sel být jistě velmi překvapen (doufejme, že mile:-)) počtem lidí v lavicích. Právě zde totiž začínalo poslední spolčo roku 2005! Po nádherné mši jsme se my mladí přesunuli do vyhráté chaloupky Lukešových, kde už na nás čekal horký čaj a usměvavé tváře hostitelů. Před programem jsme si ještě zaplnili svá hladová bříš-ka a už hurá do toho!

Do silvestrovské atmosféry nás uvedla hned první scénka, která vtipně využila písničku „Až se bude psát rok 2006...“. Následovala hra rodiny Lukešovy "Ztrapňujeme celou rodinu". Naším úkolem bylo vždy poznat, kterému členu rodiny dotyčný trapas patří.

Po hře jsme si pomocí fotek připom-něli uplynulý rok a pak se pustili do dal-ší hry. Její autorkou byla Terka a my jsme si při ní mohli znovu zavzpomínat. Tento-krát na doby, kdy jsme ještě před sedmou hodinou ve-černí netrpělivě sedá-vali před televizní obrazovkou a očeká-vali náš oblíbený Večerníček:-) Ale aby toho vzpomínání ne-bylo málo, po hře přišlo další.

Po deseti minutách „na rozmyšlenou“ jsme se ještě jednou vrátili k uplynulé-mu roku anebo jak by se jinak dalo říci - povídali jsme si na téma: „Co rok dal a vzal“. Tato část programu nás všechny nesmírně obohatila, protože jsme si v hla-vě mohli srovnat zážitky z roku 2005 a zároveň se radovat z úspěchů druhých. Všem se „sdílení“ moc líbilo, takže by nejradši pokračovali, ale jelikož se už zá-vratně blížila půlnoc, rozhodli jsme se poděkovat Tomu, jemuž za všechno vděčí-me - našemu nebeskému Tatínkovi...

Potom jsme se rychle oblékli a vyrazili do chladné noci. Ticho noční vesničky prořízlo hlasitě odpočítávání a posléze bouřlivý potlesk vítající nový rok, rok 2006! Ráno jsme se opět přesunuli do kostela, kde jsme mohli nový rok svěřit Pánu...

Tímto ještě jednou děkujeme (myslím, že můžu mluvit i za ostatní) všem, kteří se podíleli na přípravě této akce a obzvláště Lukešovým - nejen za poskytnutí příbytku, ale i za jejich opravdu originální hry:-)...DÍKY!!!

- luc -

-5-

Toto je den, který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho!

Toto je den, který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho! Tak tuto větu jsem si říkal v úterý 27. prosince 2005. Co se stalo tak převratného? Je potřeba se radovat z každého dne, ale tehdy jsem prožíval takovou velikou radost, že se chci o ní s Vámi podělit. Asi se ptáte: „To jsi dostal nějaký opožděný dárek?“ Ne, ale dárek to je vlastně taky. :o)

Zmiňované úterý totiž část našeho spolča - na kusy přesně 13 lidí :o) - vyrazilo se pokusit předávat dál Boží lásku. I když je akcí, že člověk neví co dřív, rozhodli jsme se, že jsou často lidé staří a opuštění, kterým může udělat radost to, že si na ně mladí naleznou čas, aby jim zazpívali nějakou tu koledu, předali malý dárek, vyposlechli je apod. Tento den byl tedy ve znamení návštěv starých, opuštěných, nemocných, ... apod.

Proto, aby se návštěva takových lidí mohla uskutečnit, musí již předem několik lidí věnovat svůj volný čas k tomu, aby domluvili vše potřebné, zabalili dárky, zorganizovali den a hodinu atd. Potom musí „naběhnout“ několik ochotných lidí, rádně se za to pomodlit, neboť: „Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání,“ být připraveni na časté nepochopení ze strany starých lidí a vzhůru do toho!!!

Chvilí před desátou hodinou dopoledne jsme se sešli na faře v Jilemnici s nástroji a zpěvníky v rukách, s úsměvem na tváři a s nadšením v srdcích zapálených pro Boha a pro druhé. (Takto to alespoň ráno vypadalo:o)) Zde jsme se rozdělili do tří skupinek, rádně jsme se za zdar této akce pomodlili, poprosili jsme o požehnání přítomného P. Zemance a S BOŽÍ POMOCÍ DO TOHO!!!

Navštívili jsme pečovatelský dům v Jilemnici a několik lidí v různých domácnostech nejen v Jilemnici, ale také v okolních obcích. Ne vždy jsme byli přijati, ale ve většině případů jsme viděli, že děláme radost a že jsme to, co chceme být, totiž DAREM PRO DRUHÉ.

Mě osobně to těšilo a radost jsem měl hlavně z toho, že se nás sešlo tolik a že jsem viděl na všech spokojenost a pochopení toho, že je krásné nejen brát, ale i dávat a že staří a opuštění jsou za to vděční.

I když se mi to velice líbilo, až večer po návratu domů mi náš Nebeský Otec dal do srdce tak velikou radost, když jsem postupně vzpomínal na ty tváře, které jsem mohl přes den spatřit a udělat jim radost spolu s přáteli. Byla to až tak velká radost, že Vám teď o ní tady píšu. :o)

Mohl bych pokračovat, ale... všeho s mírou:o). To co jsem prožil já i všichni ostatní, jde jen těžko napsat, ale aspoň jsem se o to pokusil, aby sdělená radost byla mnohonásobná!

Děkuji Bohu, děkuji všem, kteří se zúčastnili, jakkoliv se zapojili, pomohli, modlili se za zdar této akce... Děkuji Vám všem, díky kterým vím, že nejsem opuštěný a že mám tolik přátel.

Díky! Mám Vás všechny moc rád!

- JenLuk -

První malé "spolčínko"

„Neboj se, jen věř!“ (Mk 5, 36)... Bůh nás nenechal na holičkách, Duch svatý nám vnuknul ta správná slova,...a tak jsme prožili krásný večer na našem prvním spolču pro mladší děti!

Celý týden jsme se už těšily na naše „spolčínko“. Radost z toho, že můžeme být Božími nástroji, že můžeme svědčit o Bohu a přenášet radost a světlo druhým lidem, převýšila strach, nejistotu a obavy, jak to dopadne, jak to zvládneme...Vše jsme svěřily Bohu, který to vždycky dobře zařídí!

Ve čtvrtek 5. ledna okolo páté hodiny jsme se sešli u kostela a vydali se na cestu k Holcovým. Vytvořili jsme malé devítičlenné společenství kluků a holek z naší farnosti ve věku asi 10 – 14 let a Ježíšem uprostřed nás. Po písničce a úvodní modlitbě jsme se zajímavým způsobem představili. Lucka H. a já jsme vyprávěly o našich začátkách ve spolču, o naší cestě za Bohem, o tom, co nám spolčo všechno dalo (...shodly jsme se na tom, že nám bere akorát čas). A pak už jsme se věnovali tématu stvoření světa...

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi...“ S Luckou jsme se střídaly ve „výkladu a objasnění“ Boží existence, Boží lásky, stvoření člověka, jeho prvotního hříchu a šance, kterou nám Bůh stále dává! Čas už pokročil, takže jsme ani nestihli dohrát hru o stvoření. Nakonec jsem měla slovíčko: „Neboj se, jen věř!“...neboj se věřit v Boha, svěřit mu všechny radosti i starosti, neboj se s Ním rozmlouvat! Na závěr jsme dali kolečko s křížkem a rozloučili se tradičním pozdravem. Doufám, že to všem přítomným přineslo radost, že nás to obohatilo. Já osobně jsem nabrala spoustu nových zkušeností a tu radost jsem cítila určitě!!!

A protože nás Bůh stále neopouští a pomáhá nám překonat všechny překážky, scházíme se každých čtrnáct dní u Holcových nebo Válcových a snažíme se učit modlitbě, naslouchat Bohu i druhým a uvědomovat si, že Bůh je Láska.

- MaVa -

Starší se sešli s P. Paclíkem

Spolčo starších, které se v sobotu 14. ledna konalo u Hrubých, navštívil studenecký kněz P. Miloslav Paclík. Na setkání hovořil o knize knih - Biblii. Podal nejen zajímavý výklad o jejím vzniku a struktuře, ale poradil i to, jak se v knize orientovat a jakým způsobem přistupovat k jejímu čtení.